

obrázku, rozbitého šumem a chvěním horkého vzduchu, vznikne umělecké dílo, něco jako impresionistická malba. Místo detailů tam budou jen náznaky, ale tím silněji to bude provokovat fantazii.

Na závěr jedno veledůležité varování. Focení kamarádů je společensky citlivá záležitost.

Silně neostrý obrázek může působit jako malba.

Jsou mezi námi exhibicionisté, ale i stydlivci a jedinci (zejm. jedinky), pro

které focení znamená trauma. Dotěrnost při focení může vést ke ztrátě kamaráda; to za tu fotku nestojí. Fotograf musí mít pečlivě vyladěnou anténu a vědět, koho a kdy se raději před vyfocením zeptat. Odmítnutí (nebo jen náznak nelibosti) je nutno bez keců respektovat. A pokud chci něčí fotku umístit na veřejně přístupný web, je nutným předpokladem výslovný (nejen předpokládaný) souhlas.

Siluetu dodají obrázku hloubku.

Netopejr

příště: Fotím kytky a brouky

Místo posledního odpočinku Járy Cimrmana

(Cimrmanovo zmizení a zjevení (se))

Místo posledního odpočinku Járy Cimrmana se podle závěrů letitého bádání kolegů ze Salonu Cimrman nalézá na malém hřbitůvku v obci Šemánovice, kde Jára Cimrman prokazatelně pobýval v ponurém období 1. světové války. Malé české poměry umenšené velikostí obce Šemánovice poskytovaly tomuto světovému géniovi záhy velmi neinspirativní společnost. Slýchaje tatáž, stokrát omílaná přízemní témata nad pivními sklenicemi v omezené společnosti, přerostla Járova nechuť ke svým společníkům až do stádia averze. V dopise příteli Franzi Kafkovi se dočteme: „Francíku, jak jsem mýlil. Krásné místočko to bezesporu je, hned vedle zdi, ale představa, že půlnoc co půlnoc budu sdílet do soudného dne tutéž společnost, již sdílel jsem drahá léta u Límanů, mne děsí. Hoj, mne půlnoc jinak neleká ani liché vědy, vezmu pilu, sekeru, zmizím do přírody“. Zda si tyto verše vypůjčil Jára Cimrmana od Karla Jaromíra Erbena či tomu bylo naopak, ponechává náš tým z důvodu časového zaneprázdnění na pozdější bádání.

Unaven lidskou společností a jejími malichernostmi zavítal Mistrův génius až na samý severozápadní okraj Kokořínska. Potřeba samoty, ve které by se mohl soustředit, pracovat, komponovat, jej dovedla do kraje liduprázdného, o kterém v dopise adresovaném své platonické lásce paní Cecílii Drobné - Rozkošné píše: „To je ta země zaslíbená, půvabů a krás plná, klidem a mírem oplývající...“ Poté, co se definitivně rozhodl opustit Šemánovice, mohl Cimrman naplno popustit uzdu svému sklonu popsánému mimo jiné kolegy ze Salonu Cimr-

man v knize Za Járrou Cimrmanem až do hrobu : „Ostatně, za nezvěstného byl Jára Cimrman pokládán skoro všude, kde se vyskytl. Mizet beze stopy se mu dařilo ze všech jeho koníčků snad nejvíc.“ Konec citátu. Pod záminkou převozu hejna hus Járrou řízený automobil sjel z nerovné cesty, narazil do sosny (sosna roverská nepoddajná - lat. Pinus roverstris odolnus) a vybuchl. ... Následný požár lesa šířící se podél dnešní Husí cesty zahladil jakékoliv stopy fingo-vaného neštěstí. Stinná nálevna hospůdky Waldesruh v Kleinesteinu (dnešní Skalka) lákala vyšetřujícího četnického strážmistra neskonale více než vyprahlé spáleniště . Uzavřel v několika minutách svou vyšetřující zprávu konstatováním, že zcela zjevně došlo, po nešťastné havárii, k výbuchu automobilu, při kterém zahynul Jára Cimrman i se svým opeřeným doprovodem, a jejich tělesné ostatky byly stráveny nelítostnými plameny lesního požáru. Tak zmizel Jára Cimrman opět z povrchu zemského ...

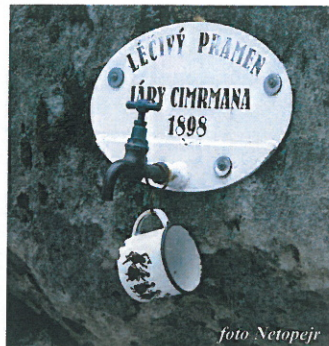

foto Netopejř

Jára Cimrman poté, co nafingoval výbuch auta a založil lesní požár, se ukrýval i se svými ukejhanými kolegyně pod blízkým převísem, odkud mohl pozorovat blízké okolí havárie a udržovat požár ve vyhovujícím rozsahu. Určité problémy mu působily jeho ukejhané společnice, od nichž hrozilo prozrazení úkrytu, který Jára pojmenoval na Husího strážce. Text v deníku je v těchto místech poškozen vlhkostí a poskytuje jen útržky původního záznamu :“ještě jednou, vy husy zakroutím krkem jatýrka na rožni křídýlko nebo stehýnko“ Jak vidno, v prvních dnech svého utajeného pobytu v Roverkách Mistr rozhodně nouzí netrpěl. Další dvě stránky deníku byly natolik poničeny letitým pobytům v písku a dávkou Sava, že neposkytují žádné čitelné údaje. Na straně čtyři se objevuje zajímavá informace : „ukejhané, ale jinak zlaté. Už mi ty žáby, abych pravdu děl, lezou krkem...“ Poté, co Cimrman přejmenoval kemp na Žabiho strážce a poté, co vylovil všechny obojživelníky z blízkého okolí, opouští provizorní útulek a přesouvá se, již pod přezdívkou Čáp, blíže ke zdroji pitné vody a potravy. Cestou je zle pobodán agresivním hmyzem a pojmenovává údolí, kterým prochází, jako Svědivý či Komáří důl (str. 5).

Z informací na straně šest soudíme, že po nějaký čas obývá skalní obydlí bývalého strážního hrádku nad údolím dnešní panelové cesty, kde úspěšně poustevničí a získává chléb náš vezdejší za blíže neurčené, zřejmě léčitelské, fyzioterapeutické a duchovní, protislužby. Opuštěný skalní hrádek, poskytující mimo Cimrmanovy služby i nádherný výhled , se brzy stává oblíbeným poutním místem okolních vesničanů, kteří jej „začínají nazývat po přízvisku mém Čápem...“ (str. 6)

Cimrman zde prožívá jedno z nejidyličtějších období svého života. O stravu i vodu má postaráno, dopisuje a přepisuje své dřívější práce a zjevně nabit energií se zřejmě pouští i do nových odvážných projektů, o nichž bohužel nevíme nic bližšího. Z dochovaného textu strany 8 dokážeme rozluštit jen toto matoucí torzo : „jen, co to dopíše, vrhnu se nedočkavě bude to stát z.. to ...“ (zde se náš vědecký tým , bohužel, nedokázal shodnout, polovina týmu prosazuje podstatné jméno „zlato“, zbývající menšina spojení „za to“. Nezdopovězenou otázkou zůstává i druh věty podle postoje mluvčího . Nedochované interpunkční znaménko nedovoluje rozpoznat, zda se jedná o větu oznamovací, tázací, či dokonce práci) .

Čápská idyla však nemá dlouhého trvání. Hledáme – li příčiny Mistrova odchodu , musíme si povzdechnout – za vším hledej ženu. V posledních týdnech Cimrmanova pobytu na Čápu se zřejmě neúměrně zvýšila četnost návštěv ženského pohlaví (strana 12., druhý odstavec : „při tomto počtu jen potěchu duševní o to ještě rychle...“). Zničený záznam neumožňuje konkrétní specifikaci důvodů Mistrova náhlého odchodu, určité vodítko poskytuje jen dochovaný úryvek věty na straně 15 : „aby mne za útěchu duševní posměšně nazývaly Čápem, Čápem s krátkým, toho nemám věru zapotřebí ...“

Ent

Pokračování příště - Cimrmanova sexuální orientace v podání týmu profesora Fiedlera

foto Komár

O původu názvu Vlhošť

V české literatuře se objevují zhruba stejnou měrou názvy Vlhošť a Vilhošť, v německé pak Willhoscht, Wilsch, Wilschberg. Už v zemských deskách se objevují názvy dvojí: buď Vlhošť (1406 in Wlhossti, 1502 a 1549), nebo později Vilhošť (1574, 1597). Že je Vlhošť mužského rodu se pozná už podle tehdejší zmínky o Malém Vilhošti.

Není pochyb o tom, že jméno je slovanského původu, stejně jako podobná jména dalších kopců u nás: Radhošť, Tuhošť nebo Vidhošť. Zdá se, že názvy kopců se ve staroslověnině hojně odvozovaly z osobních jmen změnou koncovky -st na -šť. V případě Vlhoště snad tedy jde o Vlhostův nebo Vělgostův vrch. Zajímavé je, že na podobnou postavu odkazují i místní názvy Wilgoszcza v Polsku, Velgošte v Makedonii, Velegošci v Rusku a možná i Wolgast v Německu. Podle některých autorů by mohl název připomínat Milgozta, který sídlil na litoměřickém hradě kolem roku 1115. Méně pravděpodobnou je představa, že pojmenování mělo vypovídat o velikosti kopce - Velhošť, Velehošť apod.

Mně osobně by se nejvíc líbila možnost, že Vlhošť vznikl poslovanštěním původně markomanského wíth - tedy „dravý, divoký“. Bohužel, nikdo z badatelů se mnou (zatím) nesouhlasí.

Žralok

Der Willhojst